

ТАК ВВАЖАЄ ІГОР СУПРУН ІЗ СЕЛИЩА ЖОВТНЕВОГО, ЯКОМУ ВИПОВНИЛОСЯ 23 РОКИ. МОЛОДІСТЬ — НАЙКРАЩА ПОРА... АЛЕ ЧЕРЕЗ ВАЖКУ НЕДУГУ — ЦЕРЕБРАЛЬНИЙ ПАРАЛІЧ — ХЛОПЕЦЬ ПОГАНО ГОВОРИТЬ, ЙОГО НЕ СЛУХАЮТЬСЯ РУКИ, НЕ МОЖЕ САМОСТІЙНО НІ СІДАТИ, НІ ХОДИТИ. ПРОТЕ ІГОР ОСВОЇВ КОМП'ЮТЕР... НОГАМИ. І САМЕ ЗАВДЯКИ БАГАТОГОДИННІЙ РОБОТІ НА НЬОМУ ВІН НЕ МЕРЗНЕ, ЯК РАНІШЕ, МОЖЕ ЇХ ГРІТИ, ГРАЮЧИ РІЗНОМАНІТНІ ІГРИ. ДО РЕЧІ, В ІНТЕРНЕТІ ПЕРЕБУВАЄ ЩОДЕННО З 6-Ї ДО 10-Ї ГОДИНИ. БЛАГО, ЩО "ЕЛТЕХ" ДОЗВОЛИВ ПІЛЬГОВО КОРИСТУВАТИСЯ ТАРИФАМИ. У ВЕЧІРНЮ ПОРУ — З 19-Ї ДО 21-Ї ГОДИНИ. В ІГОРЕВІЙ ФІЛЬМОТЕЦІ НАРАХОВУЄТЬСЯ 200 ФІЛЬМІВ, ДЕСЯТКИ МУЛЬТФІЛЬМІВ. КОМП'ЮТЕР СТАВ ДЛЯ НЬОГО ВІКНОМ У СВІТ ТА ЗАСОБОМ СПІЛКУВАННЯ З ДРУЗЬМИ.

Мама Ігоря під час зустрічі в громадській організації для інвалідів "Довіра" запросила мене приїхати в селище Жовтнєве. В затишній оселі Супрунів не тільки довідалася більше про цю сім'ю, а й побачила, як при великій силі волі й бажанні діяти людина творить, здавалось би, неможливе — пальцями ноги на клавіатурі грамотно пише листи, завдяки комп'ютеру дивиться художні фільми, читає книги та газети, які не може тримати в руках, слухає пісні, переключає канали телевізора

Протягом усіх літ поруч із Ігорем його мама Ольга Миколаївна й тато Володимир Петрович, котрі прагнуть допомогти синові знайти себе. Не обмежуються лише щоденним — нагодувати, перестелити, перевдягнути...

Ольга Миколаївна розповіла:

З пологового будинку сина виписали здоровим. Про це зазначено в медичній картці. Але ми стали помічати, що дитина зовсім не бере іграшок у руки. Коли виповнилося йому сім місяців, невропатолог на прийомі повідомив, що це наслідок післяродової енцефалопатії. Призначив лікування. Час минав, а наш Ігор не міг ні стояти, ні ходити, ні говорити. Минали роки довгих очікувань кращого

результату. Лікували в Нововолинську, Луцьку, Хаджибей, Одесі, Саках, Євпаторії. Амбулаторно. Та поліпшення не настало. На жаль, перебування там не дало бажаних результатів.

Коли настав час іти Ігореві до школи, звернулася Ольга Миколаївна до своєї першої вчительки Любові Михайлівни Добуш. Хоча ніхто до цього часу таких дітей у селищі не вчив, проте не відмовила колишній учениці. Супруни щиро вдячні цьому педагогу, котрий із розумінням поставився до їхньої біди. Вчила сина, а він не міг ні говорити, ні писати, але все почуте розумів і уважно прислухався до кожного слова. До п'ятого класу навчався в школі, а в

**БЕЗ
КОМП'ЮТЕРА
НЕ ВИЖИВ
БИ...**

старших — спілкувався з учителями вдома. Школу закінчив добре.

Із сторінок сімейного альбому видно, що Ігор з раннього дитинства був оточений любов'ю рідних, поруч із ним — батьки, сестра, яка навчається в ліцеї, однокласники, друзі, члени громадської організації інвалідів "Довіра". Хлопцеві була змога з ними побувати в Колодажному, замку Любарта в Луцьку, на Світазі, в Берестечку.

Влітку минулого року завдяки добродійнику Ігорю вдалося пройти перший курс інтенсивної нейрофізіологічної реабілітації в Міжнародній клініці відновного лікування, розташованій за 100 км від міста Львова — на широко відомому поза межами України курорті Трускавець. І саме після перебування там відчув результат. Адже Володимир Козявкін, професор, доктор медичних наук, розробив і впровадив у практику систему для лікування різних форм дитячих церебральних паралічів (ДЦП), а також неврологічних, ортопедичних і соматичних захворювань. На початку й у кінці двотижневого курсу лікування працівники клініки проводять детальну діагностичну оцінку стану пацієнтів. Саме відеоконтроль великих моторних функцій допомагає оптимально підібрати необхідний курс реабілітації

індивідуально для кожного. Інтенсивна терапія, розроблена в клініці, (біомеханічна корекція хребта і мобілізація суглобів, спеціальна система масажу, комп'ютерні ігри) сприяють активації внутрішніх мотивацій пацієнтів і появі нових пересувних можливостей.

Після перебування в Трускавці лікарі та батьки вперше помітили позитивні зрушення. Ігоря Супруна виписали додому в задовільному стані з поліпшенням. Володимир Козявкін переконливо запевнив: "Через 10-12 курсів з перервою у шість місяців ваш син зможе ходити". Звичайно, батьки раді були це почути з його вуст, та де взяти кошти?

Долі людські

Володимир Петрович протягом 16 років працював підземним електрослюсарем на шахтах №№ 4 і 6. Після закриття вугільних підприємств залишився без роботи. Перебував у центрі зайнятості на обліку, а тепер оформив опіку по догляду за сином-інвалідом 1 групи. За це від держави щомісячно отримує аж... 6 грн. 24 коп. Дружина працює в кіоску. Ціни ж у Трускавці "кусючі" — 2800 грн. лише на лікування

протягом 12 днів хворого з обмеженими можливостями, а на проживання та харчування його й людини, яка супроводжує інваліда, — ще більше 1000 грн. До речі, доба перебування в елітному готелі — більше 100 доларів. Звісно, ті, хто супроводжує хворих, там не живуть.

Завдяки сприянню Союзу українців і Суспільної служби України появився в Ігоря легенький візок, бо попередній був дуже важкий, його не кожен міг підняти. Коли про долю хлопця почув Микола Мацько, голова Волинського представництва Всеукраїнської благодійної організації "Обличчям до істини", інвалід 1 групи по зору, привіз йому комп'ютер, із програмістом Михайлом Татариним допоміг освоїти ази. Великий палець лівої ноги Ігоря натиснув необхідні клавіші. Адже коли руки не слухаються, батьки годують, то саме у хвилини розпачу зародилася ідея писати ... ногами. З тих пір клавіатура комп'ютера — на підлозі. З кожним днем за третім, четвертим разом вдавалося швидше натискати потрібну букву. Появилася надія. І хлопець навчився самотужки, а тепер інших письмово консультує. Його товариш Ігор Хаджаєв, із яким починали вивчати комп'ютер, у Києві навчається. Коли приїжджає додому, приходять до Ігоря. Має зв'язок завдяки Інтернету з нововолинським інвалідом Володимиром Музичиним, якому теж допоміг у освоєнні новітньої техніки.

Вдячна сім'я Супрунів стоматологу Андрію Шевчуку. Саме завдяки спритним рукам і великому таланту полікував зуби синові й поставив коронки, бо через спазми м'язів обличчя це не міг зробити жоден стоматолог.

Різдвяні свята. Кожна сім'я в ці дні звертається до Господа з найзаповітнішим. Не вмирає надія на одужання і в Ігоря. Можливо, є серед наших земляків люди, котрі можуть підтримати його й надати можливість побувати в Трускавці ще раз, щоб слова лікаря Козявкіна збулися. Коли запитала хлопця про його мрію, Ігореві вдалося з великим зусиллям вимовити: "Хочу сам себе обслуговувати". Він ще прагне знайти такий вуз, у якому продовжить навчання дистанційно.

Марія КОРНИЛЮК.

На знімку: подружжя СУПРУНІВ із сином Ігорем. Фото автора.